

„uczestnik”, „przedsiębiorstwo powiązane”, przmiotnik „transgraniczne”, różne „cechy rozpoznawcze” i „kryterium głównej korzyści”, które dyrektywa 2018/822 stosuje w celu określenia zakresu stosowania i zasięgu obowiązku zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu, nie są wystarczająco jasne i precyzyjne?

- 3) Czy dyrektywa 2018/822, w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza art. 8ab ust. 1 i 7 do dyrektywy 2011/16, narusza zasadę legalności w prawie karnym zagwarantowaną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, oraz prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że moment rozpoczęcia biegu 30-dniowego terminu, w którym pośrednik lub właściwy podatnik powinien spełnić obowiązek zgłoszenia uzgodnienia transgranicznego podlegającego zgłoszeniu, nie jest określony wystarczająco jasno i precyzyjnie?
- 4) Czy art. 1 pkt 2 dyrektywy 2018/822 narusza prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że nowy art. 8ab ust. 5, wprowadzony do ww. dyrektywy 2011/16 przewiduje, że jeżeli państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu umożliwienia pośrednikom zwolnienie się z obowiązku przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, gdy taki obowiązek zgłoszenia wiązałby się z naruszeniem przewidzianej prawem tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego, to państwo to musi zobowiązać pośredników do bezzwłocznego powiadomienia każdego innego pośrednika lub, w przypadku braku takiego pośrednika, właściwego podatnika o ciążyących na nim obowiązkach zgłoszenia, w zakresie, w jakim obowiązek ten powoduje, że pośrednik związany tajemnicą zawodową pod groźbą sankcji karnych na mocy prawa krajowego tegoż państwa członkowskiego, jest zobowiązany do ujawnienia innym pośrednikom, niebędącym jego klientami, informacji, które uzyskał w trakcie wykonywania swojego zawodu?
- 5) Czy dyrektywa 2018/822 narusza prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka, z uwagi na to, że obowiązek zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu pociągałby za sobą ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego pośredników i właściwych podatników, która nie byłaby racjonalnie uzasadniona i proporcjonalna w świetle zamierzonych celów i nie byłaby odpowiednia w świetle celu, jakim jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 139, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 64, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland
(Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – X/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht**

(Sprawa C-639/22)

(2023/C 35/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland
(Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Fiscale Eenheid Achmea BV/Inspecteur van de
Belastingdienst Amsterdam**

(Sprawa C-640/22)

(2023/C 35/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fiscale Eenheid Achmea BV

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Amsterdam

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?
- że od dnia 1 stycznia 2018 r. fundusz emerytalny nie nalicza już aktywnie emerytur i z powodu niskiego wskaźnika pokrycia polis jest zobowiązany do zbiorczego przeniesienia swoich aktywów na rzecz ubezpieczyciela lub innego funduszu emerytalnego?